

'Een mooie herdenking'

DOOR RUIJD KNISPEL

ROTTERDAM - "Ik vind het alleen wel een gekke datum." 2000 Was goed geweest, 2005 ook. Maar 2007? Dan kan het wel architectuurjaar zijn?" De heer Bohmer - "op zijn Duits maar ik ben een echte Rotterdammer", zegt hij expres met rollende R - geniet wel, zittend op zijn fiets op de Boompjes. "Ik vind de Boompjes sowieso heel mooi, Maar het is ook heel mooi dat ze het bombardement zo herdenken."

Bohmer heeft het bombardement niet meegemaakt. "Ik ben van augustus 1940, ik heb later met mijn vader wel veel door de stad gewandeld, dus ik ken de gevolgen." En hij denkt een foutje te hebben gezien. "Wij woonden aan de Statensingel en als je door de Statentunnel kwam was alles tot aan het Oostplein helemaal weg. Het gebouw van de Ammanstichting stond nog, het stadhuis en het postkantoor en zo. Maar rond de Doelen stonden ook lichten, maar het toenmalige theater was gewoon helemaal weg. In mijn beleving dan, ik kan het me natuurlijk verkeerd herinneren, maar ik ben er zo stellig in." In één ding heeft Bohmer zeker gelijk: "Niet alle zegen komt van boven."

Levendig

Op het Veerplein loopt een

echtpaar uit Hellevoetsluis. "Nee hoor, ik heb niets met het bombardement", zegt meneer. "Maar Rotterdam is zo'n mooie, levendige stad. En altijd als er hier iets gebeurt, komen we altijd even kijken."

Hoeveel mensen er afgelopen maandag door de stad fietsten, reden of zelfs liepen, is moeilijk in te schatten. Feit is dat velen zich langs de brandgrens bewegen, de blik omhoog gericht. En velen zal maandag pas in volle

omvang duidelijk zijn geworden hoe groot het getroffen gebied was. Als je bijvoorbeeld in de Adamshofstraat staat, ergens diep in Kralingen. En dan probeer je je voor te stellen hoe het moet zijn dat er her en der bom-

men vallen, dood en verderf zaaiend. Vergeefse moeite, zoiets is niet voor te stellen.

Architectuur

Helaas voor de heer Bohmer. De aanlichting van de brand-

grens staat inderdaad vooral in het teken van het architectuurjaar. "Het is niet echt bedoeld als herdenking", zegt Josje Stool van Rotterdam Architectuurjaar 2007. "Het is puur om te laten zien van okee, hierdoor is het gekomen dat de stad nu zo modern is. We willen de grens aangeven tussen de oude en de nieuwe stad."

Die grens is door de jaren is door de jaren heen behoorlijk vervaagd. Oud en nieuw staan tegenwoordig gebroederlijk door elkaar. En omdat het niet echt handig is meer dan honderd schijnwerpers van elk 7000 watt permanent te laten schijnen, is iets anders bedacht.

Zadkine

Door Adriaan Geuze (bureau West 8), want maandag werd in de Laurenskerk zijn ontwerp gekozen als de 'Markering Brandgrens Mei 1940'.

Grofweg op de plekken waar maandag de schijnwerpers stonden worden een soort lampen gebouwd. In het ontwerp is bijvoorbeeld de mond van het beeld van Zadkine verwerkt, die symbool staat voor de schreeuw van wanhoop van hen die het bombardement meemaakten. Overdag voeden de lampjes zich met zonlicht, en 's avonds dwarrelt het schijnsel langzaam omhoog. Het idee de brandgrens te markeren is afkomstig van Manuel Kneepkens, oud raadslid van de op het moment 'slapende' Stadspartij. Het plan wordt op korte termijn uitgevoerd.